CAMPIONATUL DE TINERET — REZERVE

TINEREȚEA JUCĂTORILOR — ATRIBUT INCOMPLET VALORIFICAT

Cu fiecare ediție consumată, campionatul de tineret-rezerve a lăsat loc diverselor comentarii favorabile sau mai puțin favorabile, nu atît asupra calității competiției, cît mai mult asupra utilității ei. Au fost destule „voci" care au blamat o astfel de formulă, considerînd-o ineficientă, costisitoare și formală.

Nici ediția trecută n-a fost scutită de discuții, dar, spre deosebire de trecut, acum, majoritatea tehnicienilor **recunosc deschis rațiunea existenței campionatului cadeților. Cu toții sînt de acord că de pe urma lui, cu condiția să se muncească serios și constiincios, divizionarele A trag destule foloase.** În ultimă instanță ei recompensînd din plin eforturile materiale și organizatorice reclamate de funcționalitatea acestui campionat. În mare, de altfel, ediția 1972/73 a campionatului, în jurul căreia interesul de concurs a crescut simțitor, **și-a îndeplinit mai consistent obligațiile ce decurg din însăși titulatura pe care o are** — de tineret-rezerve.

Bunăoară, se știe că principalul obiectiv al competiției este acela **de a forma în permanență jucători apți de a juca în echipele seniorilor la nivelul și cerințele primei scene a fotbalului nostru.** Cifra promovărilor în eșalonul superior în anul competițional trecut — **51 la număr** — vine să confirme, în primul rînd, utilitatea întrecerii și, bineînțeles, calitatea muncii antrenorilor. **Florin Marin** (Rapid), **Lucuță, Cosma, Batacliu** (Dinamo), **Anghel, Anghelini, Mateescu** (Steagul roșu), **Schepp** (U.T.A.), **Ion Ion, Iovănescu** (Steaua), sînt doar cîteva exemple din lunga listă a noilor apariții în Divizia A. Dacă punem la socoteală că unii dintre ei au devenit titulari în echipele de seniori, atunci ne putem declara satisfăcuți de bilanțul trecutei ediții a campionatului. Ea s-a dovedit utilă și de mare ajutor antrenorilor și prin acel număr de jucători care, din cauza unor traumatisme au întrerupt mai mult sau mai puțin activitatea, și-au găsit forma sportivă corespunzătoare în jocurile disputate la tineret-rezerve.

Dar, pe ici-pe colo, în actitatea competițională a tinerilor jucători au apărut și destule minusuri ce frînează obținerea unui mai mare randament pe linia cerințelor actuale. Aducîndu-le, acum, în discuție, nu facem altceva decît să oferim cîteva motive de meditație înaintea deschiderii sezonului fotbalistic oficial.

CALITATEA COMPETIȚIEI LASĂ ÎNCĂ DE DORIT

Într-o informare-analiză făcută de forul de specialitate în fața factorilor de răspundere se aprecia, negru pe alb, că **nivelul jocurilor din sezonul de primăvară s-a situat cu mult sub cotele atinse în tur, ceea ce pe ansamblul campionatului abia se poate acorda calificativul de „satisfăcător".** Aprecierea are destulă acoperire. Derulînd în memorie partidele vizionate în sezonul trecut, te izbește flagrant **tempoul scăzut al jocurilor, erorile săvîrșite de ordin tehnic și tactic, lipsa de angajament total al unora dintre fotbaliști, toate venind în contradicție cu vîrsta și ambiția de afirmare ce caracterizează, de regulă, pe acei ce bat la porțile afirmării.** Cauzele unei atari stări de lucruri sînt, în mare, două : **PRIMA : lipsa unei selecții riguroase,** deficiență ce se perpetuează de la an la an, în ciuda indicațiilor și criticilor aduse de Colegiul central al antrenorilor. **Ea se vădește clar în numărul mare de jucători întrebuințați în campionat — 597, dublul celor folosiți în Divizia A.** Evident, în spatele acestei cifre deslușești **eterogenitatea loturilor respective, care cuprind foarte mulți jucători fără perspectivă sau cu foarte mici șanse de promovare.** Cît de grăitoare sînt acele exemple (**Miclos** — Steaua, **Răutu** și **Petre Victor** — Dinamo, **Cîncă** — Rapid, **Nădăsan** — Jiul etc), în care tineri jucători sînt titulari cîte doi-trei ani în campionatul cadeților. Cu alte cuvinte, deși timpul îi convinge pe antrenori și conducătorii de cluburi că nu se întrevede nimic la orizont, totuși, se investește, în continuare, muncă și bani în presupuse talente.

A DOUA CAUZĂ : nivelul procesului de instruire nu se desfășoară la parametrii ceruți de fotbalul de performanță. Grav este faptul că nu se respectă indicațiile Colegiului central al antrenorilor referitor **la numărul, volumul și intensitatea antrenamentului. Totul este subordonat, în mare măsură, rezultatului duminical. Ciclurile de antrenament nu urmăresc acumulările care să aibă drept urmare pregătirile pentru viitor, în funcție de necesitățile primelor echipe și în conformitate cu ideea lor de joc.**

Sau întîlnești și situații ciudate cînd jucătorii depășiți de vîrsta reclamată de competiție apar cu regularitate în formații, blocînd astfel locurile respective ce ar putea fi ocupate de alți fotbaliști cu certă perspectivă (exemple : jucătorul **Ardeleanu,** născut în 1944, transferat de la „U" Cluj la Sportul studențesc care are la activ **21 de prezențe la tineret-rezerve ; I. Papuc** — Universitatea Craiova, născut în 1942, **18 jocuri ; V. Hașmășan** — C.F.R Cluj, născut în 1944, **15 prezențe ; T. Codreanu** și **C. Dinu** — Rapid, născuți în 1941 și, respectiv 1943, cîte **13 jocuri,** etc. Numărul acestora depășește cifra de 30).

Instruirea în acest compartiment competițional, în unele locuri, **are mult formalism ; lipsește planificarea antrenamentului de luni și sîmbătă sau a antrenamentelor duble în aceeași zi.** Există pe undeva, de ce să ne ascundem după degete, **o comoditate supărătoare din partea jucătorilor și o lipsă de exigență și responsabilitate din partea antrenorilor.** De regulă, jucătorii execută exact ce le spune profesorul. După aceea fiecare caută să plece cît mai repede de la **așa-numitele „teme pentru acasă",** asemănătoare cu acelea pe care orice tînăr aflat pe drumul cunoașterii și al perfecționării le execută individual. Înțelegînd prin aceasta, firește, nu numai o îndrumare atentă a ceea ce are de facut suplimentar tînărul jucător (în funcție de defecțiunile descoperite și știute), dar și un control al modului cum acesta își îndeplinește programul individual.

Iată, deci, doar cîteva din lipsurile prezente în campionatul de tineret-rezerve. La ele s-ar putea adăuga și **slaba colaborare cu antrenorii primelor echipe ; alegerea nepotrivită a orelor și a terenurilor de antrenament și jocuri, fapt ce impietează asupra calității competiției ca atare ; concesiile făcute de antrenori privind disciplina jucătorilor, atît în procesul de instruire cît și în afara lui.** Federația de specialitate, cunoscînd toate acestea, **ar trebui să fie și mai intransigentă în luarea măsurilor corespunzătoare,** sancționînd antrenorii și conducerile secțiilor atunci cînd constată perpetuarea lipsurilor semnalate sau, de ce nu ?, să stimuleze mai substanțial acolo unde rezultatele bune și foarte bune sînt evidente.

Campionatul de tineret-rezerve are mari resurse neexploatate încă. El poate, și trebuie să devină principala sursă de sporire a fondului valoric al fotbalului nostru, cu condiția unei munci tenace, serioase fără nici un rabat de la calitate și disciplina instruirii.

O secvență dinamică, așa cum am dori să vedem, în permanență, în campionatul cadeților

ARBITRII DIVIZIONARI ÎNTR-UN DIALOG PE TEME ACTUALE

Arbitrii din lotul republican (de astă dată numai cei care activează în Divizia A) au participat, în ultimele zile ale săptămînii trecute, la obișnuita lor convocare de analiză și instructaj dinaintea unui nou sezon competițional. **Au fost trecute, cu acest prilej, în revistă principalele realizări, obținute în cursul ultimei ediții de campionat, considerîndu-se că, în prezent, nivelul arbitrajelor este într-un relativ și usor progres ; s-a insistat în mod deosebit asupra lipsurilor și greșelilor manifestate în conducerea partidelor oficiale ; s-au făcut testări fizice și teoretice individuale, obținîndu-se rezultate neașteptat de bune ; au fost prezentate, în programul de activitate instructivă, unele probleme de mare importanță și actualitate pe marginea cărora s-au purtat discuții vii, la obiect și deosebit de interesante.**

Referindu-ne la tematica de arbitraj propriu zisă pe care organizatorii cursului și-au propus să o pună în dezbatere, pentru a se ajunge la o anumită uniformitate în ceea ce privește aprecierea culpabilității și aplicarea măsurilor regulamentare, vom sublinia faptul că, spre deosebire de alte împrejurări asemănătoare, de astă dată Colegiul central al arbitrilor a încercat și a reușit să surprindă aspecte de subtilitate ale unor probleme, incomplet elucidate pînă acum și adeseori diferit rezolvate, în condiții identice de manifestare. Așa a fost, de pildă **problema interpretării obstrucției.** Mai întîi au fost prezentate cursanților, în cadrul unei sedințe practice, cîteva exemplificări privind **folosirea corectă a forței fizice, împingerea și obstrucția în diverse variante,** în funcție și de diversitatea fazelor de joc. S-a precizat încă o dată, cu acest prilej, că se consideră **obstrucție permisă în situația în care apărătorul, protejînd mingea** (talonat fiind de un adversar în spate) **o lasă să iasă în afara terenului de joc fără a avea deci intenția să favorizeze intervenția unui coechipier.** S-a reamintit, de asemenea, că în **cazul în care această protejare a balonului, cu spatele la adversar, se realizează în scopul creării unui avantaj pentru coechipier obstrucția este nepermisă, neregulamentară și, deci, sancționabilă.**

Discuțiile foarte vii, purtate pe marginea acestui subiect, au pătruns însă și mai în profunzimea faptelor cu interpretarea lor. S-a spus, bunăoară, că se întîmplă în cazul unei obstrucții, atît de frecvente pe terenurile noastre, în care un apărător central, spre exemplu, favorizează intervenția la minge a portarului propriu ? Normal, s-ar impune o lovitură liberă indirectă din interiorul careului de pe locul infracțiunii. Dar cine fluieră așa ceva ? Sau mai bine zis, în cîte situații socotite procentual se pedepsește o asemenea obstrucție, de fapt și de drept neregulamentară ? Cel mult în zece la sută din cazuri. În rest, infracțiunea se trece cu vederea și aproape toată lumea s-a obișnuit cu ideea că așa ceva este normal. Așadar, o anumită practică, izvorîtă fie din necunoașterea regulamentului, fie din lipsa de curaj pentru aplicarea acestuia a generat, cu timpul o ciudată convertire a unei legi scrise într-una nescrisă, la adăpostul căreia infracțiunea a devenit o obișnuință și, așa cum bine spunea cineva — premisă chiar de antijoc.

În cuvîntul lor, pe această temă, arbitrii nu au exprimat pînă la urmă un punct de vedere unitar, cu acțiune în viitor. Și nici Colegiul central nu a indicat o linie precisă în acest sens, lăsînd la latitudinea conducătorului de joc, la inspirația de moment a acestuia și în funcție de situația concretă din teren de a rezolva asemenea probleme care, de altfel nici pe plan internațional nu sînt complet elucidate, la ora actuală.

Și totuși ceva trebuie făcut. Dar, după cum spunea și președintele forului central, ing. Andrei Rădulescu, **cunoașterea regulamentului de joc este obligația nu numai a arbitrilor, ci în egală măsură și a jucătorilor, a antrenorilor și chiar a spectatorilor.** Ceea ce face ca și restabilirea completă a sensului real al regulamentului să fie consecința unei atitudini convergente spre adevăr a tuturor celor care se manifestă în sfera fotbalului de performanță.

Ion MIHĂIESCU

MIJLOACE PENTRU ELIMINAREA DEFICIENȚELOR ÎN EXECUTAREA PROCEDEELOR TEHNICO-TACTICE

Din constatările făcute asupra desfășurării campionatului Diviziei A ediția 1972/1973, a reieșit clar că, în bună parte capacitatea la efort și ritmul de joc au înregistrat indici superiori ediției precedente. A fost însă supusă criticii problema *executării procedeelor tehnico-tactice, specifice ritmului de joc al echipelor noastre din primul eșalon.* Aceasta a generat nesiguranța și imprecizia preluărilor, a paselor și mai ales a trasului la poartă.

Asemenea deficiențe, înregistrate la majoritatea echipelor și jucătorilor noștri, impun ca în permanență să acordăm o atenție sporită acțiunii de eliminare a lor. Beneficiind de timp favorabil pregătirii, putem lucra în cadrul antrenamentelor pentru îmbunătățirea și perfecționarea procedeelor tehnico-tactice cerute de ritmul de joc.

Etapa actuală a perioadei de instruire precompetițională fiind axată în principal pe realizarea pregătirii fizice specifice jocului și postului respectiv, poate fi folosită și pentru remedierea procedeelor tehnico-tactice semnalate ca deficitare în sezonul trecut. *Lucrînd concomitent atît pe planul pregătirii fizice specifice, cît și pe cel al îmbunătățirii procedeelor tehnico-tactice, putem ajunge mai repede și la realizarea jocului de ansamblu al echipei.*

Metodele și mijloacele de realizare rămîn la îndemîna antrenorilor. Noi ne propunem însă a indica unele exerciții, care ar putea să atingă în același timp, ambele obiective.

Pentru a fi cît mai aproape de condițiile de joc, în cadrul antrenamentului *se va proceda la amplasarea jucătorului în teren în postul și zona fiecăruia, urmînd ca în funcție de sarcina dată, să se realizeze și dinamica de joc.* Prin plasarea jucătorilor pe posturile respective căutăm să realizăm la început dinamica fizică de joc, prin sarcini rezolvabile *în timp* (secunde) și *spațiu* (prin sprinturi specifice).

Ducînd mai departe exercițiul, vom căuta soluții încadrate tot *în timp, în funcție* și *de treimea de teren în care ne aflăm.* După cît se știe, pentru o mai bună organizare a jocului, terenul este împărțit în trei părți: *I — de organizare a atacurilor; II — de desfășurare; și III — de finalizare.*

Fixînd procedeele tehnico-tactice în funcție de treimea unde ne aflăm, e necesar ca jucătorii să realizeze anumiți indici de timp. *Vom impune o circulație a mingii cu participarea unui anumit număr de jucători, cu anumite procedee tehnice, pe un anumit traseu, într-un timp determinat în secunde. Îngreunînd exercițiul prin reducerea timpului și introducerea treptată a adversarului, putem realiza parametrii ceruți de jocul oficial.*

Exercițiile vor fi repetate, apoi, progresiv în ciclul de antrenament competițional pînă cînd va fi atins numărul de acțiuni reclamate de fotbalul internațional la nivelul maxim al timpului efectiv de joc, astfel ca toți echipierii să-și poată însuși și perfecționa procedeele tehnico-tactice impuse de ritmul de acțiune actual.

CORNEL DRĂGUȘIN
antrenor federal